

Orfanii lui Dumnezeu

*O cugetare despre drama spirituală
a copiilor lui Dumnezeu lipsiți de plinătatea Duhului Sfânt
și despre necesitatea și posibilitatea ca aceasta să se sfârșească*

Daniel Mureșan

Casa Cărții, Oradea
2015

Copyright © 2015 Daniel Mureșan

Orfanii lui Dumnezeu

de Daniel Mureșan

Citatele biblice sunt preluate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Ediție publicată de:

Editura Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Mureșan, Daniel

Orfanii lui Dumnezeu / Daniel Mureșan. -

Oradea : Casa Cărții, 2015

ISBN 978-606-732-019-0

244

Redactor: Timeia Viman

Coperta: Marius Bonce

Cuprins

Introducere	7
1. Supranaturalul în creștinism	17
2. De la nou-născut spiritual la orfan al lui Dumnezeu ..	23
3. Calitatea vieții spirituale a orfanilor lui Dumnezeu ...	45
4. Soluția lui Dumnezeu la starea orfanilor	61
5. Biserica orfanilor	81
6. Categori de credincioși în raport cu botezul și plinătatea Duhului	101
7. Rolul slujitorilor bisericii în manifestarea lucrării Duhului Sfânt	153
Epilog	183

Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.
Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor,
care să rămână cu voi în veac;
și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi,
pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți,
căci rămâne cu voi și va fi în voi.
Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.

IOAN 14:15-18

Introducere

Lucrarea de față este scrisă pentru creștinul de rând. Ea nu se adresează în primul rând teologului erudit, cu toate că și acesta va putea avea beneficii din ea, dacă se va putea coborî, de la înălțimea cunoștințelor sale academice, la simplitatea credinței pescarilor, a vameșilor și a oamenilor necărturari și de rând.

Printre obiectivele acestei lucrări, se găsește acela de a stârni mintea celui credincios să înțeleagă că are nevoie de mai mult din cele spirituale. Ne-am dori apoi ca paginile ce urmează să conțină acel mesaj al Cuvântului care să aducă, în inima celui care îl acceptă, credința vie, activă, o credință care primește tot ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru copiii Săi și este gata să le ofere în dar și fără plată. Vom încerca să demolăm acea învățătură incompletă, care naște creștini subnutriți, atrofiați și săraci spiritual, conform căreia Duhul Sfânt ar lucra astăzi într-un mod diferit față de cum lucra în veacul apostolic.

Dacă, în timpul lecturii, la un moment dat cititorul va simți nevoia să se oprească și să se roage Tatălui ceresc cerându-l să-l boteze cu Duhul Sfânt, să-l umple cu Duhul și să-i dăruiască din darurile Duhului, osteneala autorului va fi pe deplin răsplătită.

Generația creștină contemporană suferă de autosuficiență. Ne complacem în starea spirituală în care ne aflăm în prezent. Virusul laodicean a infectat o mare parte a Bisericii lui Cristos care gândește și spune despre sine: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic” (Apoc. 3:17a), în timp ce Domnul o deplânge: „[...] nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (v. 17b).

Marea speranță pe care o mai nutrim e că unei astfel de biserici Domnul i-a dat șansa trezirii spirituale, prin următorul mesaj: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine” (v. 20). Da, în casa și în viața creștinului celui mai lumesc, ticălos și nenorocit din punct de vedere spiritual, Domnul e gata să intre, dacă acesta aude glasul chemării la pocăință: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, deci, și pocăiește-te!” (v. 19). În cele din urmă finalul nesperat al mesajului adresat de Domnul bisericii autosuficiente este unul de speranță și biruință, condiționat desigur de pocăință: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi să asculte ce zice Bisericii Duhul” (v. 21–22).

Se pare că starea de mediocritate spirituală ne prinde atât de bine, încât nu mai avem hotărârea și râvna de a spune de trei ori: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu te voi părăsi” (2 Împ. 2:2, 4, 6), și aceasta pentru că nu mai simțim nevoia să vină peste noi o îndoită măsură din Duhul lui Dumnezeu. Nu mai simțim nevoia prezenței, a călăuzirii și a puterii Duhului Sfânt în viața și lucrarea noastră. Ne suntem autosuficienți în doctrinele și în respectabilele noastre tradiții bisericești evanghelice, în teoriile și practicile noastre pe care, cel puțin în parte, le-am substituit Cuvântului lui Dumnezeu. Multe dintre aspectele lucrării Duhului Sfânt, bunăoară, sunt „Corban” pentru noi astăzi și ne-am obișnuit așa. Este o stare de bine firească și luminează și o liniște de mormânt în bisericile noastre. Proclamarea „Așa vorbește Domnul...”, ce străpungea altădată inimile credincioșilor, îi trezea din somnul lor spiritual, le arăta calea înapoi la cruce și îi îndruma în viața cotidiană și în lucrarea lor pentru Împăratul, a ajuns în multe biserici ceva de mult uitat, desuet și nedorit.

Starea spirituală de azi a prea multor biserici ale Domnului se aseamănă dureros de mult cu vremea ce a urmat perioadei judecătorilor în istoria lui Israel; timp de secole, în vremea judecătorilor, era o anarhie spirituală ce se întemeia pe filosofia întronată în inimile oamenilor, și anume umanismul – înțelepciunea omului:

„fiecare făcea ce-i plăcea” (Jud. 21:25). Iar după această perioadă în care Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu, eroul lui Dumnezeu, cel care luptă pentru Dumnezeu) lupta împotriva lui Dumnezeu, este de înțeles că în poporul lui Dumnezeu exista o liniște de mormânt, descrisă astfel: „Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea și vedeniile nu erau dese” (1 Sam. 3:1). Aceeași filosofie diabolică ce urmărește să întroneze înțelepciunea și firea omului, anume umanismul creștin, face ravagii în Biserica lui Cristos azi. Lucrarea lui Dumnezeu se învârtă în jurul omului. Este o rânduială de cimitir în programele noastre în care fiecare punct e bine stabilit, cronometrat, neclintit și pus la locul lui... de om. Nu mai avem nevoie de Duhul Sfânt; glasul Lui lipsește pentru că L-am nesocotit, L-am întristat, L-am stins, ne-am împotrivit Lui. Dacă ar veni, ne-am simți chiar deranjați, nu L-am recunoaște și L-am boteza în fel și chip: exagerare, fanatism, sentimentalism ieftin sau alte asemenea denumiri. Ne simțim mult mai în siguranță în mediul nostru de platitudine spirituală, care este de fapt unul de extremă: extrema absenței lucrării biblice a Duhului Sfânt. Vai, ne-am îndepărtat atât de mult de norma scripturală a unei lucrări vii, sănătoase, dinamice și spontane a Duhului!

O, de ne-ar surprinde Duhul lui Dumnezeu! O dacă ar binevoi El să ne deranjeze și să strice rânduiala de mormânt a programelor noastre, înlocuind-o cu rânduiala Lui divină, căci da, El este un Dumnezeu al rânduiei în toate bisericile sfinților.

Noi, creștinii din această generație, suntem niște creștini uscați. Și nu doar că trăim în pustiu, dar nici nu ne dorim râul cu apă vie care ne-ar putea sătura și care ne-ar putea face plini de viață și roditori. Suntem niște creștini fără foc; de mult nu mai cunoaștem focul Duhului care să mistuie arderea-de-tot, lemnele, pietrele, pământul și să sugă apa lumescului și a firescului din șanțul ce ne înconjoară altarele. Ne-am împărțit în două tabere: unii afirmă necesitatea lucrării Duhului Sfânt în viața de credință după modelul Noului Testament, dar rămân cu afirmația – le lipsește aplicația; alții spun că vremea lucrărilor Duhului Sfânt manifestate ca în perioada apostolică s-a sfârșit; cineva spune că aceștia au înlocuit, practic, persoana Duhului Sfânt din

Sfânta Treime cu Cuvântul: ei cred, de fapt, în Tatăl, în Fiul și în Sfintele Scripturi, din credeul lor și din viața lor lipsind lucrarea biblică a Duhului Sfânt.

Conform DEX, adjectivul substantivat „orfan” are două înțelesuri principale: primul este: „care a pierdut pe unul dintre părinți sau pe amândoi”, iar al doilea este: „sărman, lipsit de ceva, sărac”. În lucrarea de față, folosind cuvântul „orfan”, ne referim, ca și Domnul Isus de altfel în citatul biblic de mai sus, la cel de-al doilea înțeles, care descrie o persoană sărmană, lipsită, săracă în cele spirituale, în general, și lipsită de plinătatea Duhului Sfânt, în special.

Cuvântul grecesc folosit de Mântuitorul pentru a descrie starea spirituală a unui credincios lipsit de plinătatea Duhului Sfânt este *orfanos* (gr. ὀρφανός) = „părăsit, singur, abandonat, nemângâiat, nenorocit (în forma lui adjectivală)” și „a lipsi de, a deposea de, a priva de (în forma lui verbală)”.

Iată deci înțelesul cuvintelor Mântuitorului din Ioan 14:18:

Nu vă voi lăsa orfani (părăsiți, singuri, abandonați, nemângâiați, nenorociți, lipsiți, deposeați, privați). Mă voi întoarce la voi.

Diavolul luptă împotriva Duhului Sfânt; sunt dușmani de moarte. După cum a încercat să-L omoare pe Pruncul Isus, tot așa încearcă, de secole, să sugrume învățătura biblică despre plinătatea Duhului Sfânt ca realitate în viața celui credincios. El sugerează, în același timp, o învățătură slabă și sărăcăcioasă despre o anume umplere fără dovezi și lipsită de roade evidente ale plinătății Duhului, o proteză spirituală lipsită de vlagă, de putere și de viață.

Vrăjmașul se teme de Duhul Sfânt și îi cunoaște pe credincioșii plini de Duh. Atunci când duhul cel rău a declarat că „și pe Pavel îl [știe]...” (Fapte 19:15), nu s-a referit la Pavel ca teolog și mare învățat, ci la Pavel cel plin de Duhul și de puterea lui Dumnezeu, măcar că apostolul le avea și pe cele dintâi. Omul pe care îl cunoaște și de care se teme diavolul este omul împuternicit de Cristos prin Duhul Sfânt să săvârșească azi aceleași lucrări pe care Domnul Însuși le săvârșea cât timp a trăit în trup pe pământ; și iată, aceasta trebuie să fie năzuința noastră: în smerenie și umilință, dar cu autoritatea și îndrăzneala ce vin de sus, să săvârșim lucrările Domnului și să fim cunoscuți și temuți în iad!

Această carte nu aduce o învățătură nouă, ci are scopul de a ne ajuta să ne întoarcem la învățătura aceea veche, simplă și binecuvântată a Bisericii primare apostolice de care ne-am îndepărtat, la învățătura că lucrarea autentică a Duhului Sfânt trebuie să fie primordială în viața personală a creștinului și în viața și lucrarea bisericii. O astfel de scriere pe o temă vitală din punct de vedere spiritual nu se dorește a fi o lectură ușoară și neangajantă, ci, dimpotrivă, una care să trezească întrebări, frământări, teamă sfântă, dorințe aprinse, o râvnă și o înflăcărare după voia lui Dumnezeu. Într-o vreme în care se scrie mult și poate prea mult și în care o parte din scrierile creștine sunt ca „apa sfințită” a părintelui, care nu face nici bine, nici rău, autorul nu scrie nicidecum din lipsă de ocupație; el nu scrie nici din dorința de a plăcea oamenilor și „a fi pe val” prin noutăți și inovații aduse lucrării lui Dumnezeu, măcar că e conștient că în această vreme o parte a bisericii Domnului suferă de o cumplită plictiseală și e mânată de vechiul spirit atenan, căutând mereu ceva nou. De obicei, se vorbește și se scrie mult tocmai despre lucrurile care ne lipsesc. La fel, în această generație în care se spun și se scriu multe despre Duhul Sfânt, dar se trăiește și se experimentează prea puțin, autorul mărturisește că se simte în același duh cu Elihu cel de odinioară: „Vreau să răspund și eu la rândul meu, vreau să spun și eu ce gândesc. Căci sunt plin de cuvinte, îmi dă ghes duhul înăuntrul meu; lăuntru meu este ca un vin care n-are pe unde să iasă, ca niște burdufuri noi, gata să plesnească. Voi vorbi deci, ca să răsuflu în voie, îmi voi deschide buzele și voi răspunde. Nu voi căuta la înfățișare, nu voi linguși pe nimeni; căci nu știu să lingușesc: altfel, într-o clipeală m-ar lua Ziditorul meu” (Iov 32:17–22).

Botezul cu Duhul Sfânt – experiența spirituală prin care suntem conduși în „domeniul Duhului” – este un botez al focului lui Dumnezeu, un botez al puterii divine pentru viață și slujire. Bine spunea venerabilul Samuel Chadwick: „Semnul creștinismului autentic nu este o cruce, ci o limbă de foc.” Așa înțelegem spusele lui Ioan Botezătorul cu privire la Fiul lui Dumnezeu și la botezul pe care El urma să-l administreze tuturor celor ce cred: „El vă va boteza cu Duhul Sfânt, și anume cu foc” (Matei 3:11, traducerea

autorului). Botezul cu Duhul Sfânt este un botez cu foc, cu focul lui Dumnezeu, foc ce semnifică slava lui Dumnezeu coborând peste copiii lui Dumnezeu. Credem că și azi, ca și în veacul apostolic, Dumnezeu mărturisește prin botezul focului Duhului Sfânt, pentru cei care cred – „Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă” (Fapte 15:8).

Lucrarea de față face referire la două categorii de credincioși:

1. Cei care nu cred în botezul biblic cu Duhul Sfânt – adică botezul dovedit prin manifestările supranaturale biblice, regăsite în cartea Faptele apostolilor – și, ca urmare, nu l-au experimentat, fiind astfel lipsiți de plinătatea Duhului.
2. Cei care cred și au avut experiența botezului biblic cu Duhul Sfânt, însă, din pricina faptului că nu au căutat să păstreze plinătatea ce le-a fost dăruită la acel moment, se găsesc în prezent într-o stare de sărăcie spirituală și cu totul lipsiți de plinătatea Duhului pe care au trăit-o și au mărturisit-o odinioară.

Și unii, și alții formează categoria orfanilor lui Dumnezeu, copii ai lui Dumnezeu lipsiți de plinătatea Duhului în prezent și, mai mult, care nu sunt deloc preocupați de această lipsă din viața lor, crezând că o astfel de stare e normală.

Autorul crede că e de datoria lui să sune cu trâmbița Cuvântului lui Dumnezeu și să spună că această stare a lucrurilor nu e nicidecum normală, ci e cât se poate de „subnormală” și chiar anormală: o stare care nu aduce nicio propășire spirituală celui pe care îl caracterizează și, de asemenea, nicio slavă lui Dumnezeu; o stare de care, în schimb, cel rău se bucură și ar da orice ca lucrurile să rămână așa.

Domnul dorește să îți schimbe această stare, iubite cititor, dacă te regăsești în una dintre categoriile de mai sus, să te conducă prin Duhul la pășuni verzi și la ape de odihnă, să fii purtat de râul vieții în umblarea ta de fiecare zi și să trăiești viața din belșug pe care El a venit să ți-o facă posibilă.

Scriitorul acestor rânduri își asumă riscul de a fi considerat deplasat de către unii dintre colegii lui de breaslă. Este gata să plătească prețul de a fi etichetat de unii ca fiind sectar și îngust și

prevede posibilitatea ca anumite uși de slujire și de părtășie să i se închidă odată cu publicarea lucrării de față. Fără să-și aroge singur dreptul de autor de inspirație divină ori de profet al generației prezente, el prevede totuși că prezenta lucrare va fi de unii anatemizată și va avea soarta cărții scrise de Baruc, după cum îi dicta Ieremia și care a fost citită de Iehudi în fața lui Ioiachim, împăratul lui Iuda: „După ce Iehudi a citit trei sau patru foi, împăratul a tăiat cartea cu briceagul logofătului și a aruncat-o în jăratul de cărbuni, unde a fost arsă de tot” (Ier. 36:23). Speranța lui este, totuși, că alți cititori vor lua cu sinceritate și smerenie învățătura de față ca pe un antibiotic spiritual, o penicilină folosită de Domnul să-i vindece de tuberculoza spirituală care destul le-a afectat plămânii spirituali și i-a împiedicat să inspire suflarea divină a Duhului.

Mângâierea care-i rămâne este aceea că, prin demersul de față, el nu încearcă decât să vină în întâmpinarea uneia dintre cele mai mari nevoi ale acestei generații de creștini – crede el – nevoie percepută nu dintr-o observare lapidară și distantă făcută din biroul lui de studiu, ci din constatări „la fața locului”, în fluxul slujirii în biserici, în conferințe cu slujitorii bisericii și de tineret, în lucrarea din câmpul de misiune intern și extern: nevoia umplerii cu Duhul Sfânt a copiilor lui Dumnezeu și a păstrării acestei stări de plinătate a Duhului.

Asumarea riscului pomenit mai sus se justifică prin faptul că diferența dintre viața unui creștin plin cu Duhul Sfânt și viața unuia lipsit de această plinătate este una ca de la cer la pământ. Dacă, în urma lecturii acestei lucrări, unii dintre cititori se vor lăsa cercetați de Duhul Domnului și li se vor deschide ochii minții și își vor vedea starea, vor face pașii recomandați spre plinătate, o vor obține și o vor păstra, autorul se va considera pe deplin răsplătit și Îi va atribui Domnului toată slava!

Expresia, din subtitlul lucrării, „drama spirituală a copiilor lui Dumnezeu lipsiți de plinătatea Duhului Sfânt” ar putea părea o exagerare din dorința de a impresiona și de a capta din start interesul cititorului, dar nu este așa. Oare cum ar putea fi numită altfel o stare spirituală de rare suișuri și dese coborâșuri, de înfrângere,

de slăbiciune, de neîmplinire și insatisfacție, de lipsă de roadă și putere divină?

Este vrednic de remarcat faptul că în seara zilei de după învierea Sa, Mântuitorul, după ce a dat ucenicilor Săi mandatul trimeriei divine în lucrare prin cuvintele: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21), a continuat cu un gest simbolic, plin de semnificație și de autoritate divină când „... a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt!»” (v. 22). Cu siguranță că ei au luat Duh Sfânt într-un anumit fel, deoarece Cel care sufla peste ei și le vorbea era Dumnezeu întrupat. Dacă ar fi corect să comparăm această experiență a ucenicilor cu Duhul cu experiența nașterii din nou despre care îi vorbea Domnul lui Nicodim, atunci am spune că prin acea suflare divină și „luare a Duhului” ei au fost născuți din nou, însă doar mai târziu, atunci când „a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei” și „niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei” (Fapte 2:2–3) – abia atunci au fost umpluți cu Duhul Sfânt. Nu, nu această suflare de Duh era botezul cu Duhul Sfânt despre care El le va vorbi în timpul celor patruzeci de zile, înainte de înălțarea Sa la cer, căci în mod evident, chiar dacă ei au luat Duh prin aceasta, ei nu au fost umpluți cu Duhul Sfânt în ziua aceea. De la înălțarea Mântuitorului la cer până la Cincizecime, un interval de aproximativ zece zile, sau așa cum le spunea El „nu după multe zile” (Fapte 1:5), ucenicii au rămas orfani; Domnul Se înălțase la cer, iar Mângâietorul nu venise încă să le umple viețile. Însă așa cum le-a promis, El nu i-a lăsat orfani, căci, în Ziua Cincizecimii, starea lor s-a schimbat: „Toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească” (Fapte 2:4), pentru că, așa cum spunea Petru după aceea, Domnul, „odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți” (v. 33).

Nu îndrăznim să ne imaginăm – nu-i așa? – cum ar arăta astăzi creștinismul dacă primii ucenici ar fi rămas la experiența din seara zilei dintâi a săptămânii de după învierea Mântuitorului și n-ar fi

ajuns să trăiască umplerea cu Duhul de la Cincizecime. Totuși, astăzi așa arată viața de creștini a prea multor copii ai lui Dumnezeu, care, chiar dacă au un Tată ceresc, trăiesc ca niște orfani drama vieții lor spirituale. Această dramă, individuală și colectivă, trebuie să se sfârșească; despre asta e vorba în această carte.

Una dintre urările iubite de scriitorul acestor rânduri și adresate credincioșilor este: „Înainte și sus!” Or, iubite suflet credincios, tu nu-ți poți continua alergarea pe calea Domnului înainte și sus, decât mânat de Duhul și purtat pe aripile Porumbelului ceresc.

Rugăciunea autorului este ca lucrarea de față să te conducă la cruce și să te pună pe genunchi, cititorule care te numeri printre orfanii lui Dumnezeu, să te conducă la picioarele Fiului lui Dumnezeu, singurul care te poate umple cu Duhul Sfânt și care poate scrie astfel „Sfârșit!” în dreptul dramei tale spirituale.

1 | Supranaturalul în creștinism

Creștinismul autentic este leagănul lucrărilor supranaturale săvârșite în numele Domnului Isus și prin puterea și darurile Duhului Sfânt, pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Dacă scoatem supranaturalul din creștinism, ce rămâne din el e doar o filosofie și o religie, una dintre numeroasele religii și filosofii ale lumii aces-teia. Iar lumea nu mai are nevoie de o religie în plus, ci are nevoie de viață și putere dumnezeiască, care s-o învie din moartea spirituală și s-o descătușeze din legăturile tari ale diavolului!

Două feluri de supranatural

Mântuirea sufletului este o lucrare prin excelență supranaturală. La fel, botezul cu Duhul Sfânt este o lucrare prin excelență supranaturală, săvârșită și azi de Cristosul cel înălțat la dreapta Tatălui. În vreme ce Cincizecimea este o sărbătoare a evreilor, revărsarea Duhului Sfânt este o promisiune a Tatălui, pe care Fiul a împlinit-o pentru prima dată după înălțarea Sa la cer, la Sărbătoarea Cincizecimii din Ierusalim, revărsare pe care va continua să o îplinească pentru toate generațiile acestei vremi de har, pentru toți cei care o cred, o doresc și o cer: „Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru” (Fapte 2:39).

Nu e drept ca, din precauție față de lucrările supranaturale false și contrafăcute ale diavolului, să fugim de tot ce înseamnă supranatural – implicit și de supranaturalul autentic. Satana a fost și va rămâne un amăgitor, unul care a încercat mereu să imite lucrările Domnului. Scopul lui este, mai întâi, să-i amăgească pe oamenii necredincioși și să-i țină sub stăpânirea sa, iar în al doilea rând, el încearcă să-i aducă chiar pe copiii lui Dumnezeu într-o

stare de bulversare și scepticism spiritual, ca să nu mai creadă lucrările pline de putere și curate ale Domnului.

Dumnezeu e supranatural și lucrările Sale sunt pe măsură, iar în Biserica Domnului, Dumnezeul supranaturalului trebuie să fie la El acasă. Așa se ruga David și își imagina Templul ca locul de odihnă al lui Dumnezeu – „Scoală-te, Doamne, vino la locul Tău de odihnă, Tu și Chivotul măreției Tale!” (Ps. 132:8).

Păstrând totuși în inimile noastre o precauție față de semnele și minunile false ce se manifestă în zilele de pe urmă – „Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase” (2 Tes. 2:9) –, nu avem voie să aruncăm la gunoi întreaga idee de supranatural și să fugim de tot ceea ce întrece puterea noastră naturală de percepție; să nu aruncăm grâul împreună cu pleava și să nu ne ferim de pleavă renunțând să mai alegem grâul; în cele din urmă, la treierat, grâul e mai numeros decât pleava: să scoatem pleava și s-o aruncăm în foc și să ne bucurăm de grâul binecuvântat al lucrărilor de putere ale Duhului! Există două feluri de supranatural: rău și bun, întunecat și luminos, murdar și curat, de la diavol și de la Dumnezeu. Trebuie să ne împotrivim diavolului și lucrărilor sale supranaturale mincinoase și să ne ferim de ele, dar totodată trebuie să dorim și să căutăm prezența și puterea lui Dumnezeu manifestate în viețile noastre! Dacă suntem avertizați în Cuvânt cu privire la pericolul supranaturalului malefic din zilele din urmă, tot referitor la zilele din urmă este scris că este voia Domnului ca puterea Lui să fie manifestată prin lucrările Duhului:

- „Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea. Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl; și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14:11–14).
- „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși” (Mc. 16:17–18).